

сотрудников, сложный комплекс предположений, принимаемых всеми членами коллектива и задающих общие рамки поведения.

Рассмотрим наиболее распространенные определения организационной культуры (см. табл.1).

Можно сделать вывод, что организационная культура складывается стихийно в процессе взаимодействия ценностей и прошлого опыта работников, и, таким образом, формируется уникальность организации.

Можно сделать вывод, что понятие корпоративная культура применяется в отношении определения внутренней культуры корпораций, являющейся специфическим феноменом для каждой отдельно взятой корпорации. Следовательно, понятие организационной культуры больше связано с характеристикой внутренней среды организационной структуры предприятия, понятие же корпоративная культура применяется в отношении крупных корпораций, которые могут сочетать несколько организационных структур, отвечающих стратегическим целям корпорации, т.е. понятие корпоративной культуры выходит за пределы одного предприятия и охватывает все элементы транснациональных компаний.

Список использованных источников

1. Gold K. Managing for Success: A comparison of the private and public sectors // Public Administration Review. - 1982. - Nov.-Dec. - P.
2. Ouchi W. Theory "Z": How American business can meet the Japanese challenge. - Reading, MA: Addison-Wesley, 1981. - P.
3. Smircich L. Concepts of culture and organizational analysis // Administrative Science Quarterly. -1983. - 28. - P.
4. Определения организационной (корпоративной) культуры [Электронный ресурс]. – режим доступа: <http://www.hr-portal.ru/pages/okk/ook.php>

Макарович В. К.

СПЕЦИФИКА ОБЛІКУ ФАКТОРИНГОВИХ ОПЕРАЦІЙ У ФАКТОРА

Ключові слова: факторинг, фактор, факторингові операції.

Факторингове обслуговування створює для постачальників товарів і послуг умови для безпроблемного (як з точки зору забезпечення обіговими коштами, так і з точки зору вирішення виникаючих організаційних проблем) товарного кредитування покупця. Для вирішення цього завдання у світі створена і діє ціла факторингова індустрія.

Дослідження особливостей обліку факторингових операцій стало необхідним у зв'язку з широким розповсюдженням цих операцій в Україні та появою на ринку цілого ряду фінансових установ, які пропонують послуги факторингу. Однак, учасники обороту зіткнулися з ситуацією відсутності правового регулювання відносин з факторингового обслуговування та проблем відображення здійснених операцій в бухгалтерському обліку.

У багатьох випадках неясність законодавства посилюється суперечливою практикою його застосування. У зв'язку з цим аналіз вимог законодавства та наукових розробок з питань обліку факторингових операцій представляє не тільки (і не тільки) теоретичну, а й практичну зацікавленість. Відсутність єдиного підходу до більшості

базових проблем, пов'язаних з визначенням природи факторингових операцій та відображенням їх в обліку зумовлюють необхідність дослідження даного аспекту.

Дискусійним залишається питання відображення на рахунках бухгалтерського обліку операцій з факторингу у фактора.

Ряд дослідників вважають факторингові операції у фактора треба розглядати як фінансові інвестиції, тому що право грошової вимоги придбавається з метою отримання прибутку [3]. У зв'язку з цим придбану суму грошової вимоги пропонують відобразити на рахунку 352 "Інші поточні фінансові інвестиції" у кореспонденції з рахунками 685 (на суму фінансування, яка підлягає перерахуванню клієнту відразу за умовами договору), 474 (якщо за договором фактор перераховує клієнту відразу лише 70 — 80% від придбаной грошової вимоги, то останню частину фінансування доцільно відобразити як резерв).

Статтею 1077 ЦКУ визначено, що клієнт може відступити факторові свою грошову вимогу до боржника з метою забезпечення виконання зобов'язання клієнта перед фактором [1]. Тоді право грошової вимоги переходить до фактора тільки у разі непогашення клієнтом заборгованості. У такій ситуації облік факторингових операцій нічим не відрізняється від обліку кредитів. Перерахування фінансування клієнту фактор відображає за дебетом рахунка 377, а отримане забезпечення — на забалансовому рахунку 06 "Гарантії та забезпечення отримані" у сумі заборгованості боржника перед клієнтом.

Тільки у разі невиконання зобов'язання клієнтом фактор відображає право грошової вимоги кореспонденцією за дебетом і кредитом рахунка 377, "перевівши" при цьому заборгованість з клієнта на боржника в аналітичному обліку.

Ці господарські операції відображають у бухгалтерському обліку на момент придбання права грошової вимоги. Як правило, право грошової вимоги переходить до фактора з моменту передачі йому документів, що засвідчують відносини боргу між клієнтом та боржником.

Нарахування відсотків за фактичне користування фінансуванням фактор відображає щомісяця в останній робочий день або частіше, якщо це визначено умовами договору.

Вважаємо більш виправданою є точка зору іншої групи дослідників, які підкреслюють, що фактор здобуває в клієнта фінансовий інструмент (фінансовий актив), а не фінансову інвестицію [2]. І оскільки така дебіторська заборгованість для фактору не є заборгованістю покупця за товар (оскільки фактор не здійснював продаж товару), то відображає її фактор по дебету субрахунку 377 «Розрахунки з іншими дебіторами», а не на рахунку 352 "Інші поточні фінансові інвестиції".

Кореспондується ж тут субрахунок 377 з К-т 685 «Розрахунки з іншими кредиторами», що відображає придбання фактором фінансового активу і прийняття (ним же) зобов'язання по оплаті такого активу.

Стосовно доходу фактору в розмірі зробленої клієнтом знижки з повної вартості дебіторської заборгованості, то в бухгалтерському обліку він відображається тим же методом нарахування. Нараховується такий дохід від факторингу в той момент, коли він стає заробленим для фактору. І оскільки в момент придбання дебіторської заборгованості фактор ще нічого не заробив, а тільки поніс витрати для одержання очікуваних доходів, то дохід фактору стане заробленим не інакше як у момент настання строку платежу в погашення дебіторської заборгованості.

Саме в цей момент фактор буде вимагати від боржника оплати боргу. Тоді дохід фактору і буде нарахований відповідною кореспонденцією Д-т 377 К-т 719 на суму різниці між «цінами» придбання і погашення рахунків боржника клієнта.

Облік супутніх послуг, передбачених договором факторингу, нічим не відрізняється від обліку надання звичайних послуг і відображається у загальному порядку.

Перспективним є дослідження впливу використання факторингових операцій в діяльності суб'єкти господарювання на їх фінансові результати.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV. – К.:2003.
2. Веренич О.Г. Облікові аспекти факторингу / О.Г. Веренич, А.П. Шаповал // Вісник Національного університету "Львівська політехніка": зб. наук.праць: Львів - 2007. - 507 с.
3. Марченко В. Факторинг: особливості обліку / В. Марченко // Дебет-Кредит – № 25 – 19 червня 2006. – С. 25-27.

Олейніченко В.І.

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ ЗАГАЛЬНОВИРОБНИЧИХ ВИТРАТ

У сучасних економічних умовах процес обліку витрат на виробництво має особливе значення для планування діяльності суб'єктів господарювання. Як показує практика, для більшості підприємств судноремонтної та суднобудівної промисловості складнощі виникають саме у процесі обліку загальноновиробничих витрат (далі ЗВВ). Задля запобігання подальшого посилення проблем, а також для удосконалення існуючої системи обліку, незамінним помічником для підприємства може послужити розробка первинної документації, яка буде здатна забезпечити належний збір та подальше групування інформації про витрати.

У якості початкового документа радимо підготувати форму, яка б забезпечувала збір даних про ті ЗВВ, що виникають під час виробничого циклу. Можливий приклад такої форми представлено на рис. 1.

Зазначимо, що вибір інформації, яка стосується ЗВВ повинен відбуватися на рівні всіх існуючих структурних одиниць підприємства, за участю співробітників на чолі з відповідальними особами.

По закінченню збору інформації виникає потреба у класифікації ЗВВ, а також належне їх прив'язання до певних статей. Для виконання даної задачі в нагоді стане відомість розподілу переліку ЗВВ, яку можна оформити у вигляді наведеному на рис. 2.

У даній формі при розподілі ЗВВ на постійні та змінні кожному елементу присвоюється відповідний код статті витрат. Дана відомість повинна бути складена бухгалтерською службою підприємства та затверджена головним бухгалтером.

Під час виконання господарської діяльності, підприємства судноремонтної та суднобудівної галузі досить часто стикаються зі змінами, які прямо впливають на обліковий процес і призводять до неминучих перетворень. На випадок виникнення зазначених обставин, пропонуємо розробити та впровадити:

– класифікатор змін, які мають найбільшу ймовірність виникнення (див. рис. 3);

– форму заяви, яка буде оформлюватися під час виникнення необхідності проведення змін (див. рис. 4).

Підприємство _____

Список загальноновиробничих витрат № _____
від «_» _____ рік

Місце виникнення	Зміст витрат (Деталізація статті витрат)	Обсяг, грн.
Всього		

Склав _____

Затвердив _____

Дата _____

Рис. 1. Список загальноновиробничих витрат

Підприємство _____

Відомість розподілу загальноновиробничих витрат
на _____ рік

Постійні / Змінні	Код статті	Зміст витрат	Обсяг, грн.
Всього			

Склав _____

Затвердив _____

Дата _____

Рис. 2. Відомість розподілу загальноновиробничих витрат

Слід вказати, що шифр кожної причини змін бажано розбивати на додаткові складові для підвищення конкретики інформації. Для розробки повного та вичерпного класифікатора, збір даних потрібно здійснювати за допомогою поступових напрацювань та безперервного моніторингу.

У заяві на проведення змін, обов'язковим є зазначення коду статті витрат, який просліджується у вище зазначеній відомості. Не зайвим буде вписати й зміст витрат, що в майбутньому може надати допомогу при їх класифікації та вибору бази розподілу. Шифр змін буде збігати з тим, який зазначено у розробленому підприємством класифікаторі.